

Évközi 11. vasárnap – 2013. június 16.

Egy pszichiátriai intézet parkján sétált keresztül egy látogató, amikor észrevett egy ott ápolt fiatalembert, amint elmélyülten olvasott egy bonyolult filozófiai művet. Ledöbbenve állt meg a fiatalember mellett. Le is ült mellé, s amint tovább tanulmányozta, még inkább elcsodálkozott. A fiatalembert szemmel láthatóan kiváló mentális állapota megkülönböztette a többi betegtől. A látogató meg is jegyezte: „Ne haragudjon, uram, de azt hiszem, önnek nem itt, az örültek házában lenne a helye!” A fiatalember kissé ijedten pillantott fel a könyvből, de mikor látta, hogy nem orvossal van dolga, megnyugodva felelte: „Nagyon egyszerű oka van annak, hogy itt vagyok. Az apám, aki kiváló ügyvéd, azt szerette volna, ha én is ügyvéd leszek. A nagybátyám, akinek egy csomó üzlete van, azt remélte, hogy majd az ő nyomdokaiba lépek. Az anyám azt szerette volna, ha az ő imádott apjára hasonlítok. A húgom mindig a sikeres menedzser férjével példálózott előttem. A bátyám mindenáron olyan kiváló sportembert akart faragni belőlem, mint amilyen ő maga. Senki sem nézett rám úgy, mint egy különálló személyre, mindannyian csak egy tükröt kerestek bennem, amelyben önmagukat láthatják. Így inkább ide jöttem: itt legalább zavartalanul önmagam lehetek.

Milyen sokszor előfordul, hogy az emberek álarcot viselnek ebben a modern, látszólag az önmegvalósítást bálványozó társadalomban is! Idomulni igyekeznek az őket körülvevő többség vagy az épp aktuális „erős emberek” elvárásaihoz, vagy ahogyan ma inkább mondják: „jól előadni” vagy inkább „eladni igyekeznek önmagukat”. Persze fontos, hogy komolyan vegyük a velünk szembeni pozitív elvárásokat, de sajnos nagyon sokszor azt látjuk, hogy inkább negatív módon befolyásolja az embereket a többség nyomása. Ha pedig valakit „bekategorizálnak” az emberek, hogy ez „ilyen meg olyan”, akkor még nehezebb a sokszor szinte kényszerből felvett álarcot levenni. Ki tudja, a mai evangéliumban szereplő rossz hírű nő élete hol, mikor és miért siklott félre? Valószínű, hogy még nagyon fiatalon, félig gyerekként, talán a súlyos szegénység hatására – nem tudjuk. Azt azonban látjuk a magatartásából, hogy nagyon, de nagyon szeretne más lenni, mint aminek tartják – és nyilván nem minden alap nélkül. Azt sem tudjuk, hogy igazából mit vár attól, amit tesz a mai evangéliumban. Mit akar elérni vele? Bocsánatot akar nyerni bűneire? Hiszen valójában nem is kér bocsánatot! Legalábbis a szavaival nem. Talán nem is akar semmi reakciót Jézus részéről, csak meg akarja mutatni, egyszer legalább, hogy kicsoda is ő valójában. Hogy így is tud szeretni, és igazából szeretne mindig így szeretni. Jézusban olyan valakit sejt meg, aki előtt mutatkozhat álarc nélkül, akinek a társaságában lehet az, aki mindig is szeretett volna lenni. A vendéglátó farizeus és az asztaltársaság minden tagja azt hiszi, tudja, ki ez a nő! Tudja, milyen ez a nő! Valójában egy utcalány Bele sem gondolnak azonban abba, hogy talán éppen a hozzájuk hasonlóak vagy akár ők maguk tették azzá, amikor az első, félig-meddig még tudatlanul vagy kényszerből elkövetett botlásával azonosították, s utána már nem tudtak más szemmel tekinteni rá. Jézusban azonban az asszony olyan valakit lát meg, aki másként tekint rá, aki belát az álarc mögé, akit szerethet tisztán és őszintén. Talán a beszédeit hallgatva érezte ezt meg? Talán látta, ahogyan megbocsát más bűnösöknek, ahogyan asztalhoz telepedik azokkal, akiket a többség elkerül és megvet? Ezt sem tudjuk. Tény azonban, hogy a megérzésében nem csalatkozik. Jézus tényleg belát az álarc mögé, meglátja az igazi szeretetre vágyó, sőt igazán szeretni is tudó valakit a megvetett utcanőben. Sőt, felhívja erre mások figyelmét is.

Igen, Jézus helyesen állapítja meg, hogy ez az asszony nagyon szeret. Nagy szeretet kell ugyanis ahhoz, hogy az ember levetkőzze természetes szégyenérzetét, s nyilvánosan fel tudja vállalni a bűneit, botlásait. Nem annyira az értékes kenet feláldozása vagy Jézus lábainak a

hajával való megtörlése jelenti ezt a szeretetet, mint inkább az, amit ezek a cselekedetek kifejeznek. Amikor néha a hittanórák során beszélek arról, hogy az első századokban a keresztények nyilvánosan gyóntak, az egész közösség előtt vallották meg bűneiket a püspöknek vagy a papoknak, akkor általában a hallgatók felszisszennek. Még egyetlen embernek is nehéz megvallani a bűneinket, nem hogy sokaknak! Micsoda erő kell ahhoz, hogy az ember erről a szégyenről szinte megfeledkezzék! Belépjen olyanok közé, akikről tudja, vagy legalábbis azt érzi, hogy megvetik, lenézik, semmibe veszik. Ez az erő valóban az igazi szeretetből források: a bizakodó, remélő szeretetből egy olyan valaki felé, aki tud ránk más szemmel nézni, aki hajlandó velünk egy újfajta kapcsolatba lépni, aki álarc nélkül tud és akar látni minket.

Isten mindig így tekint ránk: megtisztító, új életre hívó szeretettel. Vajon mi képesek vagyunk-e szakítani azokkal a rossz dolgokkal, hibás beidegződésekkel, amelyekről tudjuk, hogy valójában nem tartoznak hozzánk? Még akkor is, ha az emberek többsége már ezt szokta meg tőlünk, ezt várja el tőlünk! Tudunk-e küzdeni a csúnya beszéd, a káromkodás ellen, ha körülöttünk ez számít megszokottnak? Tudunk-e tisztességgel öltözködni egy bulira akkor is, ha ez megvető mosolyt csal a környezetünk szájára? Tudunk-e mértéket tartani alkoholban, visszautasítani drogokat akkor is, ha ennek az ellenkezője a sikk? Tudunk-e tisztességgel tanulni, dolgozni egy olyan világban is, ahol nem a munkából való megélhetés szerzés számít okos mentalitásnak? Ha igazán szeretjük az Istent és embertársainkat, akkor igen.

Ugyanakkor azt se felejtsük el, hogy Jézus igazi követőiként mi is lehetünk olyan emberek, akik előtt fel merik vállalni embertársaik azt a valakit, akivé tényleg szeretnének lenni. Nagyon nem mindegy, milyen környezetet alkotunk felebarátaink köré, mit várunk el tőlük, mit nézünk ki belőlük! Ha nem csatlakozunk a másokat elítélők, szapulók kórusához, a botlásokon túllépni nem tudó „bekategorizálók” csapatához, akkor érhetnek minket pozitív meglepetések olyan emberek részéről is, akikből a többség már semmi jót nem tud kinézni.